

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci **žalobce: Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČ 70994234, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 - Nové Město, zastoupeného: Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem, se sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1 - Nové Město** proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.1.2017, č.j. 2647/2017/OŽPZ/VR,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 5.10.2016, č.j. 23753/2014/ZPRJ/JAR/3493-31, kterým byla podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“ nebo jen „ZOPK“) uložena žalobci pokuta ve výši 42.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V žalobě vymezil žalobce v částech III, IV., V. následující žalobní body:

Předně žalobce zpochybnil věcnou příslušnost orgánu ochrany přírody a krajiny dle zákona č. 114/1992 Sb., když není dána podle názoru žalobce věcná příslušnost orgánu

ochrany přírody a krajiny (dále v textu i také jen „OOP“), protože v obvodu dráhy, na stavbě dráhy a na stavbách na dráze není třeba povolení a ani oznámení OOP, ani speciálního stavebního úřadu či ani správního úřadu ve věcech drah. Pokud není k vykácení dřevin třeba povolení ani oznámení OOP, pak nemohla být dána ani odpovědnost žalobce za správní delikt dle § 88 odst. 1, písm. c) ZOPK. K tomu žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci, kdy poukázal na platnou právní úpravu týkající se vymezení, co je součástí dráhy, přičemž na stavbě dráhy, tj. v obvodu dráhy, lze kácet bez jakéhokoliv dalšího povolení za podmínky, že tyto dřeviny zde nebyly vysazeny jako součást stavby dráhy, protože jde především o zákonnou povinnost provozovatele dráhy bezvýhradně zajistit provozování dráhy pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy, jak ukládá § 22 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „zákon o drahách“), žalobce zejména argumentoval k ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona o drahách podle něhož je povinností provozovatele dráhy, tedy žalobce, provozovat dráhu pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy podle pravidel pro provozování dráhy a úředního povolení. Žalobce je tedy povinen udržovat dráhu v souladu se stavebním řádem drah, což znamená i bez stromů (dřevin). Dřevina, která vyrostla na stavbě dráhy, v obvodu dráhy, v rozporu s jejím normovým, tj. právním předpisem, případně s kolaudačním rozhodnutím, je závadou stavby dráhy a provozovatel dráhy je povinen ji ze zákona odstranit, dřeviny v obvodu dráhy představují nebezpečí a to bez ohledu na to, zda jde o dřevinu zdravou či nikoliv, což potvrzují zkušenosti a údaje z provozní evidence žalobce, kdy *„padají na dráhu dřeviny převážně zdravé, z čehož je nutné jednoznačně vyvodit závěr, že jakákoliv dřevina v obvodu dráhy, ohrožující zejména v případě svého pádu, představuje nebezpečí pro dráhu, a proto zde nemá své místo“*. To dokládá žalobce přehledem mimořádných událostí vyvolaných pádem stromu v období měsíců února a března roku 2017. Pokud se má posuzovat nebezpečnost dřeviny pro dráhu, je zcela zjevné, že kompetenci v této oblasti může mít výlučně drážní správní úřad, OOP nejsou nadány touto kompetencí, jelikož vykonávají státní správu na úseku ochrany přírody a krajiny, nikoliv na úseku drah. V tomto případě má přednost právní úprava v zákoně o drahách před právní úpravou dle ZOPK, a to z důvodu prioritní ochrany života a zdraví lidí užívajících dráhu, zejména dopravců a jejich zaměstnanců a cestujících, která má přednost před ochranou přírody, zachování dřevin na stavbě dráhy a v jejím obvodu ve většině případů vylučuje a znemožňuje zabezpečení ochrany života a zdraví osob dráhu užívajících. Žalobce nesouhlasí s názorem OOP, že pouze tento orgán je oprávněn rozhodovat o kácení dřevin na stavbě, v obvodu dráhy a v ochranném pásmu dráhy, jakož i na pozemcích v sousedství dráhy. Svoji argumentaci k tomuto závěru týkající se rozdílných názorů žalobce a OOP na danou problematiku, a týkající se námitek věcné nepřislušnosti orgánu OOP, uplatněné v části III. žaloby, žalobce dále podpořil další argumentací této části žaloby, kdy žalobce pro *„úplné osvětlení celé problematiky“* např. uvádí podmínky pro kácení dřevin v ochranném pásmu dráhy (body 42 a násl. žaloby). Žalobce zároveň je názoru, že lze dovodit výkladem speciality zákona o drahách pro případy odstraňování dřevin v obvodu dráhy a ochranném pásmu dráhy, a to pro přípravy odstraňování těch dřevin, které představují nebezpečí pro dráhu (zdroj ohrožení dráhy ve smyslu § 10 zákona o drahách), tato specialita pro kácení stromů vůči normám v zákonu o ochraně přírody a krajiny je dána tím, že normy ZOPK se týkají všech stromů rostoucích mimo les, normy zákona o drahách se však týkají jen některých stromů, a to těch, které rostou v obvodu nebo v ochranném pásmu dráhy. Svoji argumentaci podpořil žalobce i odbornými názory a zahraničně právní úpravou (body 48 a násl.) žaloby a rovněž poukázal na znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. L. (č. X), zpracovaným za účelem posouzení obdobné situace v případě jiné dráhy provozované žalobcem, kdy tyto závěry jsou obecně platné, přičemž tento posudek mimo jiné uvádí, že stromy rostoucí v obvodu dráhy představovaly ohrožení bezpečnosti železniční dopravy jak přímým pádem na trať nebo na vlakovou

soupravu, ale i tím, že ohrožovaly spolehlivou funkci zabezpečovacího zařízení, tj. ovládání návěstidel. Podle znalce dřeviny v obvodu dráhy nesmí být potencionálním nebezpečím pro bezpečnost železniční dopravy, jelikož pak by byl popřen smysl určení obvodu dráhy a ochranného pásma dráhy, což znamená, že by zde neměly být vysazovány stromy, které by po možném pádu zasahovaly do průjezdného průřezu koleje a pokud tyto dřeviny přerostou a představují ohrožení, je nutno je odstranit. V části IV. žalobce namítl, že chybí úvaha správního orgánu, zda nebylo společensky prospěšné odstranění dřevin v ochranném pásmu, bylo společensky prospěšné odstraněním, správní orgán měl též zohlednit jiné právní nástroje, které mohl žalobce využít, k dané věci se jedná například o ustanovení § 8 odst. 2 ZOPK, kdy povolení není třeba k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy prováděné při provozování těchto soustav, přičemž žalobce je provozovatel distribuční soustavy železnice a veškeré kácené dřeviny rostoucí na stavbě dráhy se současně nacházely v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy, tudíž mohly být odstraněny i z tohoto titulu. Podle žalobce *„správnímu orgánu musela být známa skutečnost, že na parcele na které proběhlo kácení, je umístěno zařízení elektrizační soustavy, neboť to je skutečnost obecně známá a nepřehlédnutelná. I kdyby správní orgán nikdy neopustil svoji kancelář, musel si toho být vědom nejpozději 26.1.2015, když na místě kácení poprvé nezákonně zjišťoval skutečný stav věci.“* Správní orgán tak měl řízení zastavit, neboť jako osobě odborně zdatné mu mělo být jasné, že se jednalo o odstraňování dřeviny v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy, správní orgán tak postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu, kdy nezákonně opatroval důkazy (vstupoval na dráhu bez povolení), a následně je použil. Správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 50 správního řádu, kdy podle odstavce 2 tohoto ustanovení opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán v dané věci, protože v tomto řízení byla ukládána z moci úřední povinnost, byl správní orgán povinen bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, tj. v daném případě žalobci (takový postup je v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3, správního řádu). V části V. žaloby pak žalobce zpochybňoval metodiku Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále jen „AOPK“), podle které byla stanovena společenská hodnota dřevin, tj. 7 pokácených stromů, a to ve výši 168.868 Kč, kdy ze stanoviska AOPK není zřejmé, jakým způsobem došlo ke korekci společenské hodnoty u dřevin, které jsou na konci svého života a budou vykáceny, neboť ohrožují elektrické vedení, není zohledněna předpokládaná životnost pokácených dřevin, rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a účelové stanovisko AOPK je nepoužitelné pro daný případ. V této souvislosti žalobce namítá i nepřiměřenou výši uložené pokuty, když nebylo dostatečně zohledněno, že žalobce příslušné dřeviny kácel z důvodu ochrany životů a zdraví v rámci plnění své zákonné povinnosti dle § 22 odst. 1 zákona o drahách. Správní orgán tedy nezohlednil ještě dále regenerační schopnost přírody, kdy naprostá většina pozemku, na které bylo prováděno kácení, je nejpozději v následujícím vegetačním období opět pokryta přirozeným porostem, dalším faktem je, že další dřevina v obvodu dráhy představuje vysoké nebezpečí pro drážní provoz a je velmi zvláštní zvažovat její estetickou funkci atd.. Správní orgán měl podpůrně přihlédnout k novelizaci zákona o ochraně přírody a krajiny, když zákonem č. 319/2016 Sb. bylo ustanovení § 8 odst. 1 a 2 novelizováno tak, že povolení nebude třeba k odstraňování dřeviny za účelem provozování železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze. Tato novelizace je důvodem k podstatnému snížení trestu, když kácení u drah je v nové úpravě zákona o ochraně přírody a krajiny zcela samostatnou kategorií. Žalované rozhodnutí a zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno bez jakéhokoli posouzení či zvážení společenské nebezpečnosti postihovaného jednání, žalobce odkázal na příslušnou judikaturu NSS o tom, že je vždy třeba zkoumat materiální stránku deliktů. Sám OOP ve svém rozhodnutí uvedl, že pokácené dřeviny byly

v ochranném pásmu dráhy a elektrického vedení a pokud by žalobce o jejich kácení požádal, nebo oznámil jejich kácení dle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, tak by pravděpodobně orgán ochrany přírody jejich kácení nebránil a kácení by proběhlo zcela legálně, proto i vzhledem k této skutečnosti se jednalo o okolnosti, které snižují nebezpečnost jednání, která je v podstatě „nulová“.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18.11.2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11.3.2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7.5.2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6.6.2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3.7.2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů

jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21.12.2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak,

že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29.5.2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). A nyní již k samotnému přezkumu:

V dané věci je nesporné, že žalobce pokácel bez platného povolení či příslušného oznámení OOP 7 dřevin rostoucích mimo les na pozemku parc. č. 3559/1 v katastrálním území Česká Třebová, tedy nepostupoval podle § 8 odst. 1 a 2 ZOPK, přičemž rovněž nevyužil zákonného postupu daného v ustanovení § 8 odst. 4 ZOPK, kdy sice povolení ke kácení není třeba, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu, avšak pokud toto kácení za těchto podmínek je provedeno, musí to být oznámeno orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení.

Podle § 8 odst. 1 ZOPK ke kácení dřeviny je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak, přičemž povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

Podle § 8 odst. 2 ZOPK povolení ke kácení dřevin není třeba, mimo jiné i k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační a plynárenské soustavy prováděném při provozování těchto soustav, avšak kácení z těchto důvodů musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin.

V dané věci stěžejní námitkou žalobce bylo jeho tvrzení o tom, že zákon o ochraně přírody a krajiny se na případ kácení dřevin v obvodu dráhy (§ 4 odst. 1 zákona o drahách) nevztahuje, tedy že pokud žalobce jako provozovatel dráhy se rozhodne z důvodu zajištění bezpečnosti drážní dopravy (§ 22 odst. 1 písm. a/ zákona o drahách) pokácet dřeviny v obvodu dráhy, k čemuž v dané věci došlo a oba účastníci to nesporně, takže k tomu nepotřebuje žádné povolení OOP, anebo že nemusí toto kácení OOP ani oznamovat dle výše citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce tedy namítl věcnou nepříslušnost orgánu ochrany přírody a krajiny.

A právě tato stěžejní otázka byla předmětem rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 9.6.2014, č.j. ČIŽP/10/OOP/Sr01/1404020.018/14/Rpa, kdy ČIŽP jako orgán ochrany přírody a krajiny příslušný podle ust. § 85 odst. 1 písm. f) a § 80 zákona o ochraně přírody a krajiny stanovil přímo žalobci jako provozovateli dráhy, podmínku pro výkon činnosti, která spočívá v kácení a odstraňování dřevin rostoucích na stavbě dráhy a v obvodu dráhy ve správě žalobce, a to povinnost postupovat při této činnosti v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, zejména „opatřit si potřebná povolení ke kácení“ podle § 8 odst. 1 ZOPK, případně oznamovat kácení podle § 8 odst. 2 ZOPK. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí ČIŽP, důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byl postup žalobce, který začal „propagovat“ právní stanovisko a doporučení společnosti V.-K.-

K., advokátní kancelář s.r.o. (jak vyplývá z pokynů k doručení tohoto rozhodnutí, advokát Mgr. Tomáš Tyll zastupující žalobce byl i společníkem a jednatelem v této advokátní kanceláři), které právě vycházelo z přesvědčení o tom, že v daném případě není dána věcná příslušnost orgánu ochrany přírody a krajiny a zastával i stejný názor, jaký je uveden v části III. žaloby. A právě tento právní názor byl podroben odborné analýze v tomto rozhodnutí ČIŽP s tím závěrem, že konkrétně žalobci byla pro výkon činnosti spočívající v kácení a odstraňování dřevin rostoucích na stavbě dráhy a v obvodu dráhy ve správě žalobce stanovena zmíněná podmínka, tj. povinnost postupovat v souladu s ZOPK. Rozhodnutím o zmíněném správním deliktu byl žalobce postižen právě za to, že toto rozhodnutí v dané věci nerespektoval, což ostatně vyplývá i z rozhodnutí o správním deliktu, kdy po zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt, obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobce, který podporoval zmíněný názor na to, že na provedené kácení se zákon o ochraně přírody a krajiny nevztahuje. Žalobce tak v podstatě odmítl respektovat uvedené rozhodnutí ČIŽP a na své stěžejní námitce týkající se věcné nepříslušnosti OOP a nemožnosti aplikace zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy že při kácení dřevin v obvodu dráhy nelze ZOPK, resp. příslušná ustanovení ZOPK (§ 8 odst. 1, 2, 4) aplikovat, tj. že tedy žalobce mohl i bez dodržení tohoto zákonného postupu zmíněné dřeviny kácet a nepotřeboval k tomu žádné povolení či stanovisko OOP. Předmětem správního deliktu pak nebylo samotné jednání žalobce, tedy nedodržení zákonného postupu daného OOP, ale to, že nerespektoval zmíněné rozhodnutí o stanovení podmínek pro výkon činnosti, tedy zmíněné rozhodnutí ČIŽP, v jehož důsledku porušil následně povinnost postupovat při kácení dřevin v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, tedy opatřit si zmíněná povolení ke kácení či měl oznámit kácení podle § 8 odst. 2 ZOPK, či že měl právo kácet v režimu § 8 odst. 4 ZOPK.

Uvedené rozhodnutí ČIŽP bylo vydáno v souladu s ust. § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat (§ 66 odst. 1 ZOPK). Jak vyplývá z rozhodnutí o správním deliktu, odpovědnost žalobce vyvodil správní orgán právě ze skutečnosti, že žalobce jako provozovatel dráhy, přestože jeho postup při kácení dřevin byl předmětem rozhodnutí ČIŽP, tak podmínky stanovené tímto rozhodnutím (tj. zmíněné rozhodnutí ČIŽP ze dne 9.6.2014, potvrzené rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 15.9.2014, což žalobce ani v žalobě nezpochybnil) nerespektoval a tyto podmínky porušil tím, že jak je uvedeno v rozhodnutí o správním deliktu, tj. „*bez platného povolení ke kácení dřevin pokácel dne 10.11.2014 a 5.1.2015 7 dřevin rostoucích mimo les o obvodech kmenů větších než 80 cm, vše na pozemku p. č. 3559/1 v katastrálním území a obci Česká Třebová*“. V dané věci je v první řadě třeba konstatovat, že žalobce v žalobě v podstatě nepřímou brojí i proti zmíněnému rozhodnutí ČIŽP, tedy i nadále odmítá respektovat závěry v něm uvedené o tom, že je při kácení dřevin v obvodu dráhy povinen postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž ale zcela pomíjí skutečnost, že je třeba presumovat jeho správnost, když toto rozhodnutí nebylo zákonem stanoveným způsobem zrušeno. V takovém případě krajský soud nebyl povinen věcně se zabývat otázkou, zda opravdu není dána věcná příslušnost OOP v případě otázky kácení dřevin v obvodu dráhy, protože tato otázka byla jednoznačně vyřešena tímto pravomocným rozhodnutím OOP, z něhož vychází i žalované rozhodnutí (zásada presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu).

Přes tuto skutečnost soud k této otázce uvádí, že i takto nerespektované rozhodnutí ČIŽP ve vztahu k hodnocení zmíněné stěžejní námitky považuje krajský soud za správné, tj.

že i v případě kácení dřevin v obvodu dráhy je dána věcná příslušnost OOP a že žalobce jako provozovatel dráhy byl povinen v daném případě postupovat podle příslušných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. buď že měl požádat o vydání příslušného povolení OOP ke kácení dřevin (§ 8 odst. 1 ZOPK), anebo měl oznámit OOP 15 dnů předem kácení dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy (§ 8 odst. 2 ZOPK), případně pokud kácení provedl z důvodů zřejmého a bezprostředního ohrožení života či zdraví či hrozby škody značného rozsahu, tak měl toto kácení oznámit orgánu OOP do 15 dnů od provedení kácení (§ 8 odst. 4 ZOPK). Zákon o drahách totiž neobsahuje žádné ustanovení, které by se týkalo ochrany dřevin a povolování jejich kácení (tj. zákon o drahách platný v době vydání žalovaného rozhodnutí). Problematiku ochrany a kácení dřevin rostoucích mimo les, výlučně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny, tedy tento zákon dopadá na všechny dřeviny rostoucí na pozemcích mimo lesní půdní fond, tj. i na dřeviny rostoucí na pozemcích v obvodu dráhy. Pokud bylo úmyslem zákonodárce vyjmout dřeviny rostoucí mimo les z působnosti orgánu ochrany přírody a krajiny, činí tak výslovně (srov. § 59 odst. 1 písm. j/ zákona č. 254/2001 Sb. o vodách), přičemž v zákoně o drahách (platným k datu vydání žalovaného rozhodnutí, když k nové právní úpravě v té době nebylo možné z důvodu její neexistence přihlédnout), však žádné ustanovení takového obsahu nebylo. Protože zákon o drahách a zákon o ochraně přírody a krajiny mají odlišný předmět úpravy, nelze mezi těmito zákony stanovit poměr obecného a zvláštního. V případě, kdy dřeviny představují zdroj ohrožení života, zdraví nebo majetku, lze tyto odstranit v souladu s ustanovením § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy i bez předchozího povolení orgánu ochrany přírody, kdy se však jedná o výjimku, kdy právě s ohledem na havarijní stav dřevin musí být situace řešena v co nejkratší době, takže kácení lze provést, aniž by mu předcházelo správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Z toho je tedy zřejmé, že ke kolizi mezi právní úpravou zákona o drahách a zákona o ochraně přírody a krajiny nedochází, neboť i v případě, kdy je ohrožen bezpečný provoz dráhy, lze postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Zákon o drahách ani jiný zákon nestanoví, že pokud jde o ochranu dřevin a povolování jejich kácení by měl věcnou působnost drážní správní úřad, tvrzení žalobce o výlučné kompetenci drážního správního úřadu v otázce kácení dřevin v obvodu dráhy tak nemá oporu v platné právní úpravě. Stejně závěry zastává i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 5.11.2015, č.j. 7 As 162/2015 – 59 a krajský soud nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit.

V daném případě byl tedy povinen postupovat žalobce tak, jak mu to přímo výslovně uložil orgán OOP rozhodnutím vydaným dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy ČIŽP stanovila výše zmíněné podmínky za účelem dodržení zákonného postupu dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Ačkoliv žalobce si musel být vědom významu a právního účinku tohoto rozhodnutí, i v daném případě jej nerespektoval a stále trval na svém původním názoru, obsaženém dokonce i v dané žalobě. Proto důvodně správní orgán vymezil jeho odpovědnost za tento delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) ZOPK, podle něhož orgán ochrany přírody a krajiny mohl uložit pokutu až do 2 mil. právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedodržuje omezení či zákaz činnosti vyslovené podle § 66 cit. zákona. A právě z přístupu žalobce v této otázce, vyplývajícího i z jeho nerespektování rozhodnutí ČIŽP, kdy, jak vyplývá z rozhodnutí o správním deliktu, žalobce stále i po zahájení řízení o správním deliktu opakoval svůj názor uvedený i v žalobě, nerespektující pravomocné rozhodnutí ČIŽP, vyvodily správní orgány správné závěry o vzniku této odpovědnosti za zmíněný správní delikt. Námitku týkající se údajné věcné nepříslušnosti orgánu ochrany přírody a krajiny tak shledal krajský soud za

nedůvodnou. Rovněž tak nepovažoval krajský soud za důvodné další žalobní námitky, a to z následujících důvodů:

Z výše uvedenými závěry souvisí i otázka materiální stránky projednávaného deliktu. Jistě lze přisvědčit žalobci v tom, že v souvislosti i s daným právním deliktem, je aktuální otázka materiálního korektivu a že platí i na daný případ jím citovaná judikatura NSS, zejména rozsudek NSS ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008 – 46, z čehož vyplývá závěr o tom, že je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktů, a to „*ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o povinnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za ni.*“ Správním deliktem je totiž jen pouze takové jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž „*stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je přitom určován zejména závažností správního deliktu, kterou lze posoudit zejména s ohledem na způsob jeho spáchání a jeho následky, okolnosti, za niž byl spáchán, na formu a míru zavinění za předpokladu, že zavinění je zákonným znakem deliktů a v neposlední řadě též s ohledem na osobu pachatele a případné poohnutky, které jej ke spáchání vedly.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2008, č.j. 7Afs 27/2008 – 46). Povinnost správních orgánů při rozhodování o správním deliktu zabývat se i otázkou materiální stránky nepochybně vyplývá i ze skutečnosti, že „*také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zjevné, že rozhraničení mezi trestními delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, ve věci sp. zn. 6A 126/2002). Ostatně i podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS16/99 je trestní obvinění ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podle judikatury ESLP prakticky řízení o veškerých sankcích ukládaných správními úřady fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt. V daném případě však není pravdou, že by se správní orgány touto otázkou nezabývaly. Jak již soud výše uvedl, předmětem postihu žalobce bylo jeho jednání spočívající v tom, že ten nerespektoval zmíněné podmínky rozhodnutí ČIŽP, rozhodnutí ze dne 9.6.2014, a to konkrétně tím, že bez platného povolení ke kácení dřevin pokácel zmíněné dřeviny rostoucí mimo les. Společenskou nebezpečnost tohoto jednání spatřovaly správní orgány právě ve způsobu jednání a chování žalobce, který v podstatě odmítl respektovat závazné podmínky určené zmíněným rozhodnutím ČIŽP, když nadále setrval na svém názoru, že žádné povolení OOP podle zákona o ochraně přírody a krajiny ke kácení dřevin v obvodu dráhy nepotřebuje, že tedy není dána věcná příslušnost orgánu OOP, přestože zmíněné podmínky, resp. zmíněné rozhodnutí ČIŽP dobře znal, toto rozhodnutí bylo v právní moci a vztahovala se na něj zásada presumpce jeho správnosti, že tedy byl povinen ji respektovat, a to tím spíše, že i soud musí v tomto soudním řízení k uvedené zásadě presumpce správnosti tohoto rozhodnutí přihlídnout, a to tím spíše, když vůbec nebylo předmětem soudního přezkumu. Skutečnost, že se touto materiální stránkou správní orgány zabývaly, vyplývá jednak ze strany 7 a 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navíc bylo ještě výslovně popsáno na straně 11 a 12 žalovaného rozhodnutí. Tyto závěry obsahují tvrzení správního orgánu o tom, že jednání žalobce „*nebylo pouze formálním zanedbáním (podání opožděného oznámení podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), ale účelovým výkladem zákonů, navíc ze strany společnosti s celostátní působností, u které je výborná znalost zákonů a především jejich dodržování předpokládáno. Orgánu ochrany přírody je také známo, že se nejednalo o ojedinělý případ nezákonného kácení v této době ..., společenskou nebezpečnost daného jednání spatřujeme právě ve vlastním výkladu zákonů, kdy SŽDC stavěla „jakýsi Metodický pokyn“ či „Dohodu ministrů životního prostředí a dopravy“ nad ustanovení zákona o ochraně přírody. V důsledku toho výkladu tak došlo k nezákonnému kácení vzrostlých dřevin*

...“ (strana 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), přičemž „... při posuzování míry společenské nebezpečnosti provedeného nepovoleného kácení je na prvním místě (tak, jak již zdůraznil na více místech odvolání tohoto rozhodnutí), nutné posuzovat způsob provedení, který by (pokud by nebyl postižen sankcí) mohl být opakován v dalších lokalitách. K tomuto závěru vede krajský úřad jak průběh vedeného řízení (kdy v počátku byla zdůrazňována otázka nepřislušnosti zákona č. 114/1992 Sb. v otázkách kácení u drah, ačkoliv pravomocně byla tato otázka již vyřešena rozhodnutím ČIŽP a následně MŽP), tak praxe z území kraje a z řešení jiných případů kácení podél drah. Ostatně už při druhém kácení (15.1.2015) musel být SŽDC dostatečně zřejmý přístup OOP k řešení nepovoleného kácení, kdy k tomu, aby bylo káceno v souladu se zákonem, požadoval doplnění obdržení oznámení“ (srov. strana 11 a 12 žalovaného rozhodnutí). S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje s tím, že jednání žalobce vzhledem k uvedeným skutečnostem nebylo možné bagatelizovat a dospět k závěru, že společenská nebezpečnost jeho jednání spočívající v nerespektování podmínek stanovených zmíněným rozhodnutím ČIŽP neexistuje, kdy i v tomto řízení o správním deliktu žalobce setrval na svých mylných názorech, přestože již otázka věcné příslušnosti orgánu OOP a aplikace zákona o ochraně přírody a krajiny byla jednoznačně vyřešena pravomocným rozhodnutím ČIŽP, které byl povinen žalobce respektovat. Společenská nebezpečnost nemohla být „nulová“, jak tvrdí žalobce v závěru žaloby. Nerespektování uvedeného závazného právního názoru uvedeného v pravomocném rozhodnutí vrcholného orgánu OOP jistě je pro společnost nebezpečné, a to tím spíše, když žalobci se nepodařilo uspět s prosazením svého názoru, nejen v odvolacím řízení vedeném v souvislosti s přezkumem se zmíněným rozhodnutím ČIŽP, ale neprosadil svůj názor ani u Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 5.11.2015, č.j. 7 As 162/2015 – 59, který v době rozhodování žalovaného musel být žalobci a jeho zástupci nepochybně znám, když v řízení o kasační stížnosti námitka, která byla předmětem tohoto rozsudku NSS, zastupoval stejný advokát a dále rozsudek NSS ze dne 31.10.2016, č.j. 8 As 10/2016-33). Skutečnost, že „sám OOP ve svém rozhodnutí uvedl, že pokácené byly namnoze dřevinami v ochranném pásmu dráhy a elektrického vedení a pokud by SŽDC o jejich kácení požádala podle § 8 odst. 1 zákona nebo oznámila podle § 8 odst. 2 zákona, pravděpodobně by orgán ochrany přírody a krajiny jejich kácení nebránil a kácení by proběhlo zcela legálně“ nebyla ani nemohla být důvodem k tomu, aby v daném případě nebyla naplněna materiální stránka deliktu, ta byla již naplněna tím, že žalobce odmítl respektovat zmíněné podmínky stanovené v rozhodnutí ČIŽP, a to právě v řízení o správním deliktu, jak ostatně o tom svědčí i jeho vyjádření ze dne 4.8.2015, podané k oznámení o zahájení řízení, ve kterém byl opakován názor žalobce uvedený i v žalobě, že se na provedené kácení zákon o ochraně přírody a krajiny nevztahoval a že pro provedené kácení nebylo nutné žádat povolení dle § 8 odst. 1 ZOPK a ani je případně oznamovat OOP dle ustanovení § 8 odst. 2 tohoto zákona. Uvedená skutečnost byla zmíněná v rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souvislosti se stanovením výše pokuty, tj. že tato skutečnost měla vliv na určení výše pokuty (srov. poslední odstavec na straně 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Nelze tedy účelově argumentovat, jak to činí žalobce v žalobě, že tato skutečnost měla vliv na posouzení materiální stránky daného deliktu. Krajský soud se rovněž neztotožňuje s další argumentací žalobce o tom, že „zcela také chybí úvaha správního orgánu nad tím, zda nebylo společensky prospěšné odstranění dřevin v ochranném pásmu elektrizační soustavy“, a že takový postup je v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu (§ 50 odst. 3 správního řádu), tedy že správní orgán měl zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu také tím způsobem, že sám měl zohlednit „také jiné právní nástroje“, které mohl žalobce využít např. ustanovení § 8 odst. 2 ZOPK, podle něhož povolení není třeba k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy prováděném při provozování těchto soustav. Je sice pravdou, že podle § 8 odst. 2 není

v případě kácení dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační a plynárenské soustavy potřeba povolení orgánu OOP, avšak i v tomto případě platí, že „*kácení z těchto důvodů musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem*“ orgánu ochrany přírody, který je může dokonce „*pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin*“. Pokud tedy žalobce měl v záměru kácet uvedené dřeviny, tak právě ještě před provedením tohoto kácení musel on sám určit, v jakém režimu toto kácení proběhne v souladu se zákonným vymezením těchto režimů (§ 8 odst. 1, § 8 odst. 2, § 8 odst. 4 ZOPK) a podle tohoto svého rozhodnutí byl on sám povinen se příslušným zákonným způsobem chovat, tj. tedy buď že měl požádat o vydání povolení, nebo „*předem*“ oznámit písemně toto kácení, anebo po provedení tohoto kácení v případě uvedeném v § 8 odst. 4 ZOPK, toto měl oznámit orgánu OOP do 15 dnů od provedení kácení. Orgány ochrany přírody a krajiny nebyly povinny zpětně, po pokácení zmíněných dřevin, navíc po zmíněném vyjádření žalobce o tom, že vůbec nemíní respektovat platnou právní úprava a věcnou příslušnost orgánu OOP, sám zkoumat v jakém režimu kácení dřevin vlastně proběhlo, respektive dodatečně od žalobce vyžadovat příslušné podklady k dodatečné legalizaci tohoto kácení (dodatečně dodaná žádost o povolení či oznámení o provedeném kácení po uplynutí lhůt stanovených v § 8 odst. 2 a 4 cit. zákona). Orgán OOP sice obdržel dodatečné oznámení o provedeném kácení dřevin, přičemž tak nedospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o kácení v režimu ustanovení § 8 odst. 4 ZOPK a to z důvodů, které jsou blíže uvedeny i v žalovaném rozhodnutí (strana 6 a 7), přičemž krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného o tom, že není správný názor žalobce, že pro kácení v režimu dle ustanovení § 8 odst. 4 ZOPK postačuje hrozba značné škody. Žalovaný k tomu výstižně poznamenal, že „*pokud by takovouto konstrukci obecně připustil, potom by v podstatě nejen ustanovení § 8 odst. 1 zákona, ale i ustanovení § 8 odst. 2 zákona byly nadbytečné, neboť v podstatě u každé dřeviny by bylo možné shledat při jejím možném pádu vznik škody nebo ohrožení nějaké nemovitosti či osoby pravidelně i jen náhodně procházející, které by mohlo být důvodem pro pokácení dřeviny. Právě bezprostřednost a naléhavost jsou těmi atributy, které odlišují kácení v režimu § 8 odst. 4 zákona od režimů jiných a které zakládají výjimečnost takového kácení.*“ Proto v dané věci nešlo o kácení v režimu § 8 odst. 4 zákona, když bylo na žalobci, aby on prokázal, že se jednalo o kácení dřevin dle § 8 odst. 4 ZOPK. OOPK dokonce vyzval žalobce k doplnění oznámení o provedeném kácení v režimu dle § 8 odst. 4 zákona, ale žalobce ve své odpovědi ze dne 9.12.2014 sdělil, že dřeviny byly odstraněny jako zdroj ohrožení dráhy a že „*oznámení tedy v žádném případě nesouviselo se zákonem č. 114/1992 Sb. a tedy nepovažujeme za nutné k výše zmíněnému oznámení požadované údaje doplňovat.*“ I toto vyjádření samotného žalobce potvrzuje skutečnost, že se o takový způsob kácení dřevin nejednalo, navíc nelze po správním orgánu vyžadovat, aby za žalobce prokazoval existenci skutečností, které byl povinen prokázat on, nikoliv ex officio správní orgán, a to tím spíše za situace, kdy žalobce jak v odvolání, tak i v žalobě zastává nesprávný názor, totiž, že v podstatě měl OOP sám zjišťovat, o jakéže to kácení dřevin, tj. kácení v jakém konkrétním režimu, se v dané věci jednalo, když už v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce tvrdil, že „*... je provozovatelem distribuční soustavy železnice a že veškeré kácené dřeviny rostoucí na stavbě dráhy se současně nacházely v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy, tudíž mohly být odstraněny i z tohoto titulu.*“ Žalobce sám netvrdil, že se o takové kácení jednalo a v podstatě odpovědnost za dodržení podmínek stanovených ve zmíněném rozhodnutí ČIŽP přenáší na správní orgán. Pokud hodlal žalobce kácet dřeviny v režimu ust. § 8 odst. 2 ZOPK, že se jednalo o kácení dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy, tak byl povinen postupovat zákonným způsobem, měl oznámit písemně nejméně 15 dnů předem OOP toto kácení, což neučinil a navíc tak neučinil ani v řízení o správním deliktu, ani zpětně netvrdil, že se skutečně o takové kácení jednalo, pouze vyslovil

možnost aplikace takového postupu (srov. výše uvedené odvolání žalobce). To již nemůže zhojit zpětně jeho tvrzení v žalobě, že se o takové kácení, resp. v takovém režimu, skutečně jednalo. Kdyby tomu tak bylo, určitě by žalobce dodržel zmíněný zákonný postup a respektoval by závazné podmínky určené zmíněným rozhodnutím ČIŽP, tedy choval by se prostě jinak, než že v dané věci popíral věcnou příslušnost OOP a možnost aplikace ZOPK v daném případě. Na odpovědnost žalobce v dané věci tak nemohly mít vliv ani „*odborné názory a zahraniční právní úprava*“ (srov. odstavec 47 a násl. žaloby), ani to, že s účinností od 1.4.2017 došlo zákonem č. 319/2016 Sb. k novelizaci zákona o drahách a ZOPK, když v daném případě platí zákaz retroaktivity a nelze aplikovat na daný případ právní předpis, který nabyl účinnosti až po nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu, přičemž podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Není pravdou, že OOP „*staví celé své rozhodnutí na možná formálně nesprávném postupu SŽDC*“, přičemž „*odmítá postupovat tak, jak mu ukládá zákon, neplní své povinnosti, neopatřuje podklady pro vydání rozhodnutí, nerozhoduje v souladu s veřejným zájmem ...*“, byl to naopak žalobce, který „*odmítl*“ postupovat v souladu s platnou právní úpravou a zejména s výše uvedenými podmínkami stanovenými pravomocným rozhodnutím vrcholného orgánu ČIŽP a zaměňuje otázku důkazního břemene, kdy on to byl, kdo měl prokázat, v jakém režimu mělo být kácení dřevin provedeno, za otázku splnění procesních povinností ze strany správních orgánů, tj. zejména zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. K posudku Ing. L. lze pouze konstatovat, že tento nebyl takovým prostředkem k unesení důkazního břemene ze strany žalobce, když se dané věci vůbec netýkal. Zpochybnění určení výše uložené pokuty ve výši 42.000 Kč namítl žalobce již v odvolání, proto bylo podstatné, jak se s touto námitkou vypořádal i žalovaný. Ke stanovení způsobené škody použil správní orgán metodiku „AOPK oceňování dřevin rostoucích mimo les“, přičemž tato metodika je i dostupná v internetové aplikaci na adrese <http://odcenovanidrevin.natur.cz>, přičemž způsob výpočtu způsobené škody byl podrobně uveden již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (strana 8). Z tohoto způsobu určení způsobené škody nevyplývá, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil, že by tento výpočet trpěl nějakými zásadními pochybeními z hlediska logiky. Další podrobnosti pak k tomuto výpočtu uvedl žalovaný (strana 10), na které krajský soud odkazuje a se závěry žalovaného se plně ztotožňuje, přičemž je třeba zdůraznit i závěr žalovaného, že AOPK umístění stromů započítala do stanovení společenské hodnoty a že OOP nevycházel z prostého součtu stanovených cen pro jednotlivé kácené stromy, ale z jeho čtvrtinové hodnoty. Krajský soud se proto ztotožňuje i s tímto závěrem žalovaného:

„Dřeviny v určitém umístění plní celou řadu funkcí; spektrum těchto funkcí není dáno pouhým faktem jejich vysazení či přirozeného (náletového) původu. Stejně jako nelze (z pohledu ochrany přírody a krajiny) redukovat hodnotu stromu na pouhou hodnotu dřevní hmoty, kterou představuje, nelze chápat celospolečenskou hodnotu stromu jen v tom, že byl vysazen a v daném umístění tedy požadován. V řadě případů jsou přirozeně vzniklé dřeviny vitálnější než dřeviny vysázené; jsou lépe přizpůsobené dané lokalitě (zpravidla v lokalitě s určitými vlastnostmi vyrostle a následně prospívá pouze ta dřevina, která svými nároky je s vlastnostmi lokality v souladu). Pro zajištění bezpečnosti na dráze, popř. zařízení elektrizační soustavy není nezbytně nutné provádět kácení; v řadě případů lze (a již dříve citovaná vyhláška o ochraně dřevin a povolování jejich kácení toto připouští) citlivým sesazením korun stromů na tzv. staticky zajištěná torza dosáhnout jak požadované bezpečnosti, tak i zachování stromu pro plnění řady jeho funkcí v dané lokalitě.“

Podle názoru krajského soudu je i přiléhavý závěr správního orgánu I. stupně a žalovaného týkající se určení výše náhrady škody, když za daný delikt bylo možné uložit pokutu až do výše 2.000.000 Kč, v dané věci byla pokuta uložena na dolní hranici zákonného rozpětí, tj. ve výši 2% horní hranice sazby stanovené zákonem, přičemž právě v souvislosti s určením výše sankce zohlednil správní orgán skutečnost, že by v případě, kdyby nejednal žalobce v podstatě „úmyslně“ protiprávně, tedy „sveřepě“ by netrval na svém, již překonaném názoru o nepříslušnosti OOP a nemožnosti aplikovat ZOPK, tedy by respektoval podmínky stanovené zmíněným rozhodnutím ČIŽP, tak by v případě dodržení těchto podmínek, tedy když by postupoval podle výše citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, zřejmě orgán OOP jejich kácení nebránil a kácení by proběhlo zcela legálně, tedy vzhledem k tomu byla stanovena pokuta pouze ve výši odpovídající cca ¼ způsobené škody, když krajský soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že taková výše pokuty je *„dostatečně vysoká, aby plnila výchovný a preventivní účinek, neboť ten je hlavním smyslem ukládání sankcí. V případě společnosti velikosti SŽDC také nelze při této částce hovořit o likvidační výši pokuty.“* Tento závěr v podstatě žalobce ani v žalobě nenapadl, tedy ani netvrdil, že by zaplacení 42.000 Kč bylo pro něj likvidační, přičemž jen v případě uložení pokuty v konkrétní výši lze předpokládat, že takový postup bude mít vliv nebo mohl mít vliv na další chování žalobce, který právě uložением pokuty by měl být „odrazen“ od toho, aby nadále, přes výše zmíněné rozhodnutí ČIŽP, které byl povinen respektovat, nadále neprosazoval svůj mylný názor o nepříslušnosti OOP a o nemožnosti aplikovat zmíněný zákonný postup.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Protože žalobce nebyl v řízení úspěšný, neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, ve výroku II. tak, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. listopadu 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: